

Kresťan a modlitba

Phil Bosmans krásne hovorí v jednej svojej knihe: „Modlitba je pre človeka otázkou existenčnou, nie okrajovou, pretože tak „ako vták je vtákom, keď letí; kvet je kvetom, keď kvitne; človek je človekom, keď sa modlí.“

Ako a čo sa máme modliť?

Nikdy nehovor, že sa nevieš modliť, pretože to nie je pravda. Predsa vieš povedať „dobrý deň“ a „dobrý večer“. Vieš povedať „ďakujem a prepáč“. Hovoríš „pomôž mi, milujem ťa“, teda vieš sa modliť. Modlitba to nie je recitovanie veršikov, poprípade čítanie modlitby z knihy, ktorú vytvoril niekto iný duchovne vyspelejší.

Anthony de Mello vo svojej knihe „Modlitba žaby“ uvádza takýto príbeh: „Chudobný sedliak sa raz neskoro večer vracal z trhu domov a uvedomil si, že nemá modlitebnú knižku. Na voze sa mu zlomilo koleso a myšlienka, že sa nemá z čoho pomodliť, ho veľmi rozrušila. Jeho modlitba teda znela takto: „Stala sa mi taká neprijemnosť, Pane. Zabudol som ráno doma modlitebnú knižku a mám bohužiaľ takú zlú pamäť, že bez nej sa nepomodlím ani jednu modlitbu. Urobím to teda takto: päťkrát za sebou a veľmi pomaly odrecitujem abecedu a ty, ktorý všetky modlitby vieš, si môžeš tieto písmenká zoradiť do modlitieb, ktoré si ja nepamätám.“ A Pán svojim anjelom povedal: „Zo všetkých modlitieb, ktoré som dnes počul, bola táto bezpochyby tou lepšou, pretože ju vyslovilo čisté a úprimné srdce.“

Na tomto príklade je pekne vidieť, ako sa máme modliť. Že to nemá byť povrchné odriekanie veršov, ktoré sme sa naučili ako deti, ale má to byť modlitba ako rozhovor priateľa s priateľom, to znamená vlastnými slovami.

Je pravda, že opakovanie je matkou múdrosti, ak ide o získavanie vedomostí alebo cvičenie pamäti. Ale v modlitbe toto neplatí. Tu sa opakovanie zdá skôr matkou povrchnosti a prekážkou sústredenia. Dobrá a užitočná modlitba si vyžaduje ticho a plné sústredenie sa. Príkladom je nám sám Ježiš, ktorý sa chodil modliť do ústrania, na tiché a opustené miesta (na púšť, do záhrady, na horu a podobne). Môžete sa opýtať, či je možné takéto stíšenie v dnešnej dobe? Odpoveď je jasná: „Je to možné.“ Prečo sa nám to nedarí? Anton Kner vo svojej knihe „Jak se máme modliť“ nám na to dáva odpoveď týmto príkladom: „Istého muža, ktorý sa vie dokonale sústrediť na modlitbu, sa spýtali, čím to je, že dokáže byť vždycky tak sústredený i napriek tomu, že je veľmi zaneprázdnený. On odpovedal: „Keď stojím, tak stojím; keď idem, tak idem; keď sedím, tak sedím; keď jem, tak jem.“ Ale oni mu hovorili: „Ale aj my robíme to isté!“ On im však povedal: „Nie! Keď sa vy modlíte, hneď ste pri svojich záľubách. Keď stojíte, už sadáte, keď sedíte, už rozmýšľate o tom, že zajtra je futbalový zápas atď.“

Vyštartovať v rytme 2010/2011

R.: Vo svojej добрote, Bože, pripravil si dom chudobnému.

- 1 Spravidliví sa môžu tešiť a jasať pred Božou tvárou a v radosi sa veseliť.
- 2 Spievajte Bohu a jeho meno žalmom velebte: jeho meno je Pán. — R.
- 3 On je otec sirôt a záchranca vdov, on je Boh vo svojom svätom príbytku.
- 4 On je Boh, čo opusteným dáva prebývať v domoch, väzňov privádza k šťastiu. — R.
- 5 Zoslal si, Bože, zúrodňujúci dážď a vzpružil si svoju ochabnutú krajinu.
- 6 Prebývajú v nej tvoje tvory, pre chudobných si ju pripravil vo svojej добрote, Bože. — R.

Boh prichádza odzadu a ako prvý stretáva posledných

Viedenský kardinál Christoph Schönborn prisľúbil novinárom interview. Reflektory osvetľovali konferenčný stolík plný mikrofónov, kameramani a fotografi tvrdo bojovali o čo najlepšie miesto. Salón napĺňalo napäté očakávanie, objektívy boli nasmerované na dvere kardinálovej pracovne. Tí najprestížnejší vpredu si ani nevšimli, že kardinál potichu vstúpil inými dverami a už niekoľko minút sa rozprával s najskromnejšími, čo stáli vzadu. Lekcia i výstižná ilustrácia evanjelia 22. nedele v Cezročnom období. Boj o prvé miesta na hostine, kam pozvali aj Ježiša, sa stal preňho príležitosťou hovoriť o inej hostine, tej v Božom kráľovstve, na ktorú nemožno vstúpiť inak než cez pokoru. Preto povedal podobnosť. Nechcel ním dávať lekcii spoločenského správania. To by bol dvojnásobný farizej, radiť vzácnemu človeku ostentatívne si sadnúť dozadu a potom sa nechať slávnostne priviesť na prvé miesto. Skutočnú pokoru možno chápať len očami viery a lásky. Svätý Tomáš hovorí, že pokora je pravda o sebe. Teda nie zakomplexovanosť, podceňovanie sa a popieranie skutočných predností v porovnaní s inými ľuďmi. Pokora je podmienkou, aby sme mohli Boha uznať za Boha. Kto sa stavia na jeho miesto, cíti sa kráľom stvorenia a neuznáva, že všetko, čo je a čo má, má od Boha, žije vo falošnej pýche a klame sám seba. Proti kvasu farizejov Ježiš kladie kvas Božieho kráľovstva. Sám Boh sa ponížuje, stáva sa človekom, vyberá si posledné miesto a je služobníkom všetkých, od betlehenských jasiel až po umývanie nôh učeníkom pri Poslednej večeri. Podľa jeho učenia sa stávame jeho priateľmi, ak robíme podobne. Len pokorný človek vie, že je hriešny a odkázaný na Božie milosrdenstvo. Čím viac si to uvedomuje, tým viac milostí môže prijať. Božia láska k človeku sa prejavuje tým, že Boh sa stáva pokorný, aby sa ku nám priblížil. A pokorný človek spoznáva pokorného Boha. Podľa sv. Ignáca je cieľom každého apoštolátu priviesť ľudí k pokore. Tá spolu s chudobou a poníženosťou je rozlišovacím znakom Krista - to sú tri farby jeho vlajky. Nepriateľova zástava má opačné farby: bohatstvo, pýchu a márnú slávu.

Človek bol stvorený pre slávu, žije z pohľadu i uznania druhého. Ak však nezakúša ocenenie a Božiu lásku, musí si násilu vymáhať ľudské uznanie. V tom je podstata Adamovho hriechu, staval sa na miesto, ktoré patrí Bohu. Bez Boha stráca aj seba samého. Boh si vyberá posledné miesto. Veriaci, ktorý ho hľadá a miluje, nachádza ho práve tam. K pravde o sebe patrí, že Bohu na každom z nás nesmierne záleží. Pokora neznamená len uznať Božiu veľkosť, ale mať na nej aj účasť. Práve v tom je aj skutočná ľudská veľkosť. Len pokorný človek si všimá veľké Božie diela v prírode, rozpoznáva jeho pôsobenie v dejinách sveta i vo svojom živote a to ho naplňa pravou múdrosťou, istotou a plesaním. Je to základný paradox Božieho kráľovstva: cez pokoru nás Boh berie za ruku a vedie z posledného miesta na prvé, robí nás opravdivo veľkými a šťastnými účasťou na jeho veľkosti, kráse a šťastí. Boh prichádza odzadu a ako prvý ho stretnú tí, čo sú na posledných miestach.

Marián Gavenda

Oznamy

- Minulú nedeľu sa konala zbierka pre potreby farnosti. Táto zbierka bude určená na vyhotovenie nového čalúnenia do kostolných lavíc. Na tento účel sa vyzbieralo 475,53 Eur (14 326,- Sk). Celkové náklady na komplexné čalúnenie lavíc budú okolo 900,- Eur.
- Svätá spoveď žiakov a študentov pred začiatkom školského roka bude v pondelok a utorok od 17,00 h.
- V stredu 1. septembra 2010 o 18,00 h. pozývame všetkých žiakov a študentov na detskú svätú omšu, pri ktorej budeme

prosiť o pomoc a dary Ducha Svätého počas školského roka. Žiaci a študenti si na túto sv. omšu prinesú svoje školské aktovky a pomôcky (bez kníh), ktoré budeme požehnávať.

- Vo štvrtok 2. septembra 2010 je prvý štvrtok v mesiaci. Tento deň je dňom modlitieb za duchovné povolania a misie v našej farnosti.
- V piatok 3. septembra 2010 je prvý piatok v mesiaci. Spovedať budeme od pondelka do piatku od 17,00 h.
- V sobotu 4. septembra 2010 je prvá sobota v mesiaci alebo fatimská sobota. Po sv. omši sa budeme modliť fatimský svätý ruženec.
- Na prvú nedeľu 5. septembra 2010 sa po modlitbe posvätného ruženca a litániach uskutoční výmena ružencových tajomstiev.
- Farský úrad začal s reštauračnými prácami a čistením schátralých sôch a krížov v našej obci. Týka sa to týchto objektov: Najsvätejšia Trojica (smerom na Báhoň), pamätník padlým v I. a II. svetovej vojne (oproti fary), sochy sv. Floriána (na farskom plote), kaplnky sv. Vendelína (pri družstve), sochy sv. Jána Nepomuckého (pri obchode), súsošia Immakuláty (na námestí), pomníkov vištických farárov, krížov na cintoríne a pri kostole a ďalších troch krížov, ktoré sa nachádzajú v našej obci. Pri tejto príležitosti prosíme podnikateľov a Obecný úrad o sponzorské príspevky, ale i všetkých vás dobrodincov, ktorí by ste chceli prispieť formou milodaru, môžete ich odovzdávať priamo pánu farárovi. Priebežne po očistení a zreštaurovaní jednotlivých objektov sa v nedeľu po svätej omši o 9,15 h. budú konať procesie, spojené s posviackami zreštaurovaných objektov. Za vaše príspevky a milodary: Pán Boh zaplať!

Sväté omše v 22. týždni Cezročného obdobia (C)

30.VIII. pondelok

18.00 *Na úmysel darcu*

31.VIII. utorok

18.00 *Za Ľ Mariana Novotu*

1.IX. streda

18.00 *Za Ľ Jozefa Šintála, manželku a synov*

2.IX. štvrtok

18.00 *Za Ľ Michala Huka, manželku a dcéru*

3.IX. piatok - Prvý piatok

18.00 *Za Ľ Jozefa Kordoša – 20. výročie úmrtia*

4.IX. sobota

16.00 *Sobáš s omšou s platnosťou na nedeľu (Dzibela a Radakovičová)*

Upratovanie kostola č.d. 285 - 324

5.IX. 23. nedeľa cezročného obdobia

8.00 *Za Ľ Jozefa a Annu Mičunekových a rodičov*
Lektori: Jelínková, Vráblová

9.15 *Za farníkov*

Lektori: Radakovičová, Slovák

Liturgický kalendár

30.VIII. pondelok	sv.Erik,kráľ	sv.Mária Wardová, mučenica
31.VIII. utorok	sv.Rajmund Nonnatus	
1.IX. streda	sv.Egídius, opát, bl.Neoslava, panna	
2. IX . štvrtok	sv.Ingrida, reholníčka	
3. IX. piatok	sv.Gregor Veľký, pápež a učiteľ Cirkvi	
4. IX . sobota	sv.Rozália, sv.Ida	

Láska je bolesť

Naozaj láska bolí tak, ako sa to spieva v mnohých pesničkách? Prirodzene, každý, kto pocítil citlivé volanie lásky, musí priznať, že jej následkom bola často aj bolesť. V opačnom prípade by ani piesne neboli také obľúbené, keby neexistovali ľudia, ktorí sa s ich obsahom stotožňujú. Prečo som sa však vôbec pustil do tejto témy?

Nedávno som bol pozvaný na sobáš svojho bývalého dobrého a vzácného kolegu a pri tej príležitosti som mal mať aj kázeň. Zdá sa, že hosťom sa páčila moja kázeň, lebo mi to neskôr aj mladomanželia, aj iní povedali. Ženíchov otec ma dokonca priamo nabádal, aby som prednesené slová zaradil do jednej z duchovných myšlienok. Skrátka, táto úvaha je pokusom odpovedať na jeho prianie, hoci viem, že bude iba bledou rekonštrukciou témy, ktorú som vyslovil vo chvíli oduševnenia. Ale pokúsim sa o to.

Ak je Boh láska a ak, vytrvajúc v láske, ostávame v Bohu a ak je pravda, že Boh je všade tam, kde je láska a priateľstvo, potom je láska, ktorú človek v sebe cíti a zažije, vlastne totožná so zážitkom Boha. Dotknúť sa pravej lásky a zažiť ju znamená vlastne zažiť Boha alebo aspoň niečo božské. Tak sa v podstate láska stáva novou podobou kultu, a preto sa Bohu môžeme pokloniť všade, kde ide o lásku. To je podstata, ako verím, Ježišovho odkazu. Chrám, v ktorom sa stretávame s Bohom a kde sa mu môžeme pokloniť, je teda celé naše bytie, každé miesto a každá príležitosť. Manželstvo je potom privilegovaným miestom pre tento nový kult. Ale keďže láska v nás vyjasňuje mnohé obzory, prebúda nové perspektívy a víri staré nánosy - čo v určitom zmysle robí aj Boh - rast v láske vlastne nevyhnutne predpokladá aj bolesť. Ten, kto zažil skutočnú lásku, musel zažiť aj skutočnú bolesť. Prečo? Lebo láska nás zachváti do poslednej myšlienky a do najskrytejšieho kúta tela. Láska ako sieť ponorená do najhlbších hĺbok sa dotýka nášho bytia a z hĺbín podvedomia a nevedomia vyzdvihuje na povrch veľa toho, čo nebolo na svetle a čo sa nedostalo do nášho vedomia. Čím je láska silnejšia, úprimnejšia a skutočnejšia, tým môžu byť bolesti silnejšie.

Bolesť nám ukazuje, do akej miery sme sami sebou izolovaní a zotročení, ale rovnako aj relatívni, respektíve determinovaní. Bolesť nám ukazuje naše sebecké ego a všetky hranice našej samolúbosti. Keďže láska nás odkláňa od nás k inému, odtrháva od seba a priorít, ktoré nám vnucuje naše ego, vyžaduje vedomý skutok a rozhodnutie. A to vôbec nie je ľahká práca. Existuje však ešte niečo. Pretože život - aj pre nedostatok skutočnej lásky - nás naučil brániť sa úderom, uzatvárať sa a pretvarovať sa, láska, ktorá vyžaduje úprimnosť a pravdu, sa nás jednoducho nemôže nedotknúť aj na niektorých zraniteľných miestach. Otváranie týchto v sebe pevne strážených tajomstiev, potlačených skutočností alebo získaných rán vyvoláva tiež bolesť. Bolesť, ktorú vyvoláva láska, je alebo by mala byť terapeutická. Ale keďže sa s takouto bolesťou nechceme stretnúť, radšej sa utiekame k fikcii, závislosti, opäť a iným spôsobom zastierania skutočnosti, a tak žijeme akoby pod celofánom. Preto vznikajú mnohé problémy predovšetkým v manželských vzťahoch. Rast, presnejšie spoločný rast je jedinou zárukou vo veľkom dobrodružstve spoločného manželského života.

Rast predstavuje roztrhnutie panciera a škrapiny, v ktorej sme zatvorení, vynorenie sa na povrch a kľesnutie cesty k novým horizontom. Nie je to ľahké. Neúspechy, stagnáciu či prekážky na tejto ceste často dokážeme pretaviť do obviňovania, urážok, hnevu, zúrivosti a pod. Napriek tomu, ak v nás zvíťazí láska - tak zvíťazil Boh. Dotkol sa nás. Aj preto sú chvíle úprimnej lásky tak božsky drahocenné. Z nich žijeme a pre ne žijeme. Ale aj keď ide o lásku k Bohu, bolesť sa zdá

bežnou skúsenosťou. Sv. Terézia Avilská opisovala mystické skúsenosti slovami ľúbostného oduševnenia a bolesť ako šípy, ktoré prebodávajú jej srdce. Aj Ježiš, ktorý povedal, že niet väčšej lásky ako dať svoj život za druhého, napokon prešiel krutou bolesťou. Bolesť je teda príviesok lásky. Je jej vernou sprievodkyňou. Vrcholom takejto lásky je úplné zrieknutie sa vlastného ega. Aj Ježišovo ľudské ego sa dožilo upokojenia v odovzdanosti: „Otče, nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane!“ Vzkriesenie pre lásku je vzkriesenie pre život. Bolesť je ako hrob. Očakávame vyslobodenie z neho, vzkriesenie. Iba láska nás môže vzkriesiť z bolesti. Ako sú úzko prepojené: láska a bolesť, láska a Boh, bolesť a Boh! Láska je predzvesť poslednej božskej perspektívy v nás - vzkriesenie pre život lásky s Bohom a v Bohu.

Anton Šuljič „Dobrý manažér“

Prebývaš v nás ako vnútorný učiteľ

*Pane Ježišu Kriste,
štyridsať dní po svojom zmrtvýchvstaní
si vystúpil do neba.
Odišiel si od nás.
Nechceš, aby sme ťa nasledovali len navonok ale vstúpil
si do nás ako vnútorný učiteľ.
„Tvoje nebo je vo mne,“ píše básnik Angelus Silesius.
Vystúpil si aj do môjho neba.
Vystúpením na nebesia si sa stal mojou súčasťou,
ako to vyjadril Augustín.
Často však strácam kontakt s nebom v mojom vnútri.
Pane Ježišu Kriste,
otvor mi oči, aby objavili moje nebo, miesto
ticha, v ktorom ty prebývaš.
Tam, kde ty vo mne vládneš, nemá nado mnou
moc nijaký človek. Tam som skutočne slobodný.
Pri prechádzke pod modrou oblohou
sa otvára aj moje srdce.
Veľmi často je však nebo nado mnou zatiahnuté.
Poznám mnohých ľudí,
ktorí k nebu ani len nevzhliadnu.
Sú zamotaní do seba a svojich problémov
a nevidia široký obzor života.
Prosím ťa za nich:
Zdvihni ich pohľad k nebu,
aby sa neumárali starosťami a cítili tvoju prítomnosť.
Otvor nebo nad nimi,
nech tvoje svetlo svieti až do ich duší
a otvorí ich srdce, aby aj oni
vo svojom vnútri objavili nebo a tvoju žiaru.
Daj, nech ja a všetci ľudia,
nad ktorými potemnelo nebo, vidíme vnútorné svetlo,
svetlo tvojho zmrtvýchvstania,
ktorým nás osvecuješ.
Amen.*

Anselm Grün OSB „Daruj mi široké srdce-modlitby“

N Á D E J Rakúsky psychológ Viktor Frankl, zakladateľ logoterapie, ktorý prežil druhú svetovú vojnu, prišiel na to, že mať zmysel života, vedieť, pre čo žiť, je pre človeka oveľa dôležitejšie ako zábava, moc alebo čokoľvek iné. Stále znovu a znovu opakuje, že ak človek má pre čo žiť, vydrží takmer všetko. Ak mu však chýba tento rozmer a zmysel svojho života nevidí, je veľmi pravdepodobné, že jeho celkový zdravotný stav, telesný i duševný, sa veľmi zhorší, ba zrúti.

Tento poznatok o dôležitosti poznania zmyslu života sa Franklovi potvrdil počas rokov, ktoré strávil ako židovský väzeň v nemeckom koncentračnom tábore. Život v tábore bol neveriteľne ťažký a krutý. Väzni museli pracovať dlhé hodiny a dostali len toľko potravy, aby prežili. O nejakom pohodlí či hygiene sa vôbec nedalo hovoriť. Ako mesiace plynuli, Frankl si začal všimnúť, že niektorí väzni sa pod tlakom ťažkých okolností čoskoro vzdali, psychicky sa zrútili a zomreli, kým ostatní za rovnakých okolností neprestali strácať nádej, zvládli túto ťažkú situáciu a zostali nažive.

Vždy večer sa o tom rozprával so svojimi spoluväzňami, pričom používal niektoré psychologické metódy. Nakoniec sa mu potvrdili predpoklady, ktoré sformuloval ešte predtým, ako sa dostal do koncentračného tábora: Väzni, ktorí mali pre čo žiť, mali nejaký cieľ alebo plán dávajúci ich životu zmysel, patrili medzi tých, ktorí vedeli zmobilizovať svoje sily a prežiť. Mohlo to byť čokoľvek. Jeden väzeň mal doma duševne zaostalé dieťa a veľmi túžil vrátiť sa domov a starať sa oň. Ďalší mal snúbenicu, s ktorou boli dohodnutí, že len čo sa skončí vojna, vezmú sa.

Frankl túžil pomáhať ľuďom okolo seba a dokončiť svoju prácu o logoterapii - o tom, aké dôležité je nájsť v živote svoj cieľ, dôvod, prečo žijem.

*Človek žije, keď v niečo verí,
nie keď o niečom hovorí a diskutuje.*

Thomas Carlyle

Lectio divina
Pokorne kráčajme

Lk 14,1.7-14

¹Raz v sobotu vošiel do domu ktoréhosi popredného farizeja, aby si zajedal a oni ho pozorovali.

⁷Keď zbadal, ako si pozvaní vyberajú popredné miesta, povedal im toto podobenstvo: ⁸Ak ťa niekto pozve na svadbu, nesadaj si na prvé miesto, aby medzi pozvanými nebol niekto vzácnejší, ako si ty; ⁹a prišiel by ten, čo pozval teba i jeho, a povedal by ti: Uvoľni mu miesto! A ty by si s hanbou odišiel na posledné miesto. ¹⁰Ale keď ťa pozvú, chod' a sadni si na posledné miesto. Potom príde ten, čo ťa pozval, a povie ti: Priateľu, postúp vyššie! Vtedy ti prejaví poctu pred všetkými spolustolovníkmi. ¹¹Veď každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený. ¹²A tomu, ktorý ho pozval, povedal: Keď dávaš obed alebo večeru, nepozývaj svojich priateľov, bratov, príbuzných alebo bohatých susedov, aby sa nestalo, že ťa aj oni pozvú a mal by si odplatu. ¹³Keď robíš hostinu, pozvi chudobných, mrzákov, chromých a

slepých! ¹⁴A budeš blahoslavený, lebo oni sa ti nemajú čím odplatiť, a tak dostaneš odplatu pri vzkriesení spravodlivých.

Ďalšie čítania: Sir 3,19-21.30-31; Ž 68,4-7.10-11; Heb 12,18-19.22-24

ČÍTANIE:

Dnes sa pridávame k Ježišovi, keď večeria s farizejmi. Všetci hostia na večeri pozorujú Ježiša, ako sa bude správať. Nevšimli si však, že aj Ježiš pozoruje ich pyšné správanie.

V Ježišových časoch boli pri večeri najdôležitejšími miestami tie, ktoré boli najbližšie k hostiteľovi, a každý z farizejov chcel mať jedno z tých miest pre seba.

Ježiš využíva túto príležitosť, aby naučil hostí lepšie sa správať. Jeho pripomienky pripomínajú židovské učenie zhrnuté vo veršoch, ako sú tie v Prís 25,6-7: „Nevystatuj sa pred kráľom a nepostav sa na miesto veľmožov, lebo je lepšie, keď ti povedia: Vystúp sem, než keď ťa ponížia pred urodzeným človekom.“

Samozrejme, je paradoxné, že hostiteľ si neuvedomil, kto je Ježiš. Keby si to bol uvedomil, dal by mu z úcty hneď najlepšie miesto.

Ďalej Ježiš zdôrazňuje pohostinnosť a štedrosť k ľuďom, ktorí sa mu nemôžu odmeniť - k chudobným a fyzicky postihnutým. Opäť sa vracia k našim reakciám.

Vylučujeme týchto ľudí pre naše sebecké a pyšné zmýšľanie?

Ježišovým zámerom je „obsiahnuť“ všetkých. On trávil čas s ľuďmi, ktorí neboli považovaní za „hodných“ jeho pozornosti. Božie kráľovstvo by malo byť a aj je otvorené všetkým, aj tým, ktorých spoločnosť odsudzuje a považuje za nehodných týchto sociálnych pozícií. Pretože pred Bohom sme všetci hriešnikmi, ktorí potrebujú spásu.

MEDITÁCIA:

Ježišove slová si k srdcu zobrať aj apoštol Peter, keď sám učil: „Podobne vy mladší, buďte poddaní starším a všetci sa zaodejte do pokory jedni voči druhým, lebo Boh pyšným odporuje, ale pokorným dáva milosť. Pokorte sa teda pred mocnou Božou rukou, aby vás vo svojom čase povýšil.“ (1Pt 5,5-6) Ježiš pravidelne pripomína svojim poslucháčom poníženosť. Prečo si myslíte, že je pre nás také dôležité zachovať si pokorný postoj k ostatným? Prečo je pýcha také nebezpečná?

Rozmýšľajme o tom, koho si pozývame do svojho domu. Vyzýva nás Ježišovo učenie k výberu hostí?

MODLITBA:

Prosme Boha, aby nám cez dnešné čítanie hovoril o poníženosti a pohostinnosti.

Čítajme Ž 68,1-10. Všimnime si kontrast medzi Božou veľkosťou a jeho záujmom o chudobných, osamotených, vdovy, siroty a väzňov. Modlime sa za ľudí v týchto ťažkých situáciách. Boh nám tiež môže ukázať, ako im prakticky môžeme pomôcť.

KONTEMPLÁCIA:

Čítajme Flp 2,3-11 a uvažujme, aký príklad poníženosti a služby nám dáva sám Ježiš. Nech nám Boh vnukne myšlienku, aké malé kroky môžeme podniknúť počas nasledujúcich týždňov týmto smerom.

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku